

„L'idéal féminin“. Zmisl je približno ta: „Nemec najprej vzljubi žensko in preko idealnega čustva pride do tega, da jo uživa; Francoz pa vzhrepeni najprej po tem, da postane telesno njegova, in šele nato se razcvete nevenljiva ljubav.“ Po mojem opazovanju utegne biti ta misel vsaj deloma pravilna. Sorodna je pač tudi ideji Coutanovega kipa, ki boga ljubezni ne predstavlja kot debeluhastega puta, temveč kot vitkega, že zorečega dečka — mladeniča, čigar brezskrbni usmev ni nadahnen le z otroško nagajivostjo, temveč tudi s pomladno svetostjo prvih želja. Ne dvomim, da govori tudi ta Eros: „Francoz ne hrepeni po ženski, kakršna ni, temveč po takšni, kakršno bo dosegel.“

(Dalje prihodnjič.)

V nevihti.

Svinčenimi oblaki je nebo pokrito,
v daljavi grom buči srdito,
kot kregalo bi se nebo s peklom.

Poskrilo vse se že je pred nevihto davno
v svoj gorki kot; čez polje ravno
neznani gre potnik smelo sam svoj pot.

Nevihta mu je bila dobra rodna mati,
a grom bil kum; kaj se mu bati
viharja je, ko brat mu je pogum?! —

Petruška.

Zimska vožnja.

Hej, tja čez polje prostrano, Vse se pred nami umika,
mimo neznanih strmin vse kakor veter beži,
gladko sani nam drčijo, daleč za nami je mesto,
zvončki zvenijo: cin, cin. v sivi se megli gubi . . .

Semtertja tiho sneg vsiplje — Kam li tak hitro drevimo
z golih dremotnih se vej, mimo razsvetljenih koč? —
bistro bežijo konjički Vozimo iz bledega mraka
dalje in dalje naprej. v črno, brezmejno se noč? —

Petruška.